HAZRETİ HÜSEYİN BİN ALİ

Resûlullahın (aleyhisselâm) torunu, Hazreti Ali'nin ikinci oğlu. Oniki imâmın üçüncüsü ve Ehl-i Beytin beşincisidir. Hicretin altıncı yılında (m. 626) doğdu. Hazreti Hüseyin'in nesebi; Hüseyin bin Ali bin Ebî Tâlib bin Abd'ül-Muttalib bin Haşim, el-Kureyşi, el-Hâşimî'dir. Hüseyin adı, ona Resûlullah efendimiz (.a.v.) tarafından verildi. Künyesi, Ebâ Abdullah'dır. Lakabı Seyyid ve Şehîddir.

Ümmü Haris (radıyallahü anha) anlatır: "Bir gün Resûlullahın (aleyhisselâm) huzûruna vardım. "Bir rüya gördüm, çok korkdum" diye arz ettiğimde "Ne gördün?" buyurdular. "Sizin vücûdunuzdan bir parça kesdiler, benim yanıma eklediler" dedim, "İyi görmüşsün, Fâtıma'nın bir oğlu olacak ve senin yanında kalacakdır" buyurdular. Bir müddet sonra Hazreti Hüseyin dünyâya geldi, İbni Abbas'dan (radıyallahü anh) gelen rivâyete göre: Resûlullah (aleyhisselâm) her sabah namazını kıldıktan sonra mübârek yüzünü Eshâb-ı kirama

çevirirlerdi. Üzüntülü kimseler yüzünü görseler mesrûr (sevinçli) olurlardı. Bir gün sabah namazından sonra yüzlerini döndürmeden Hazreti Ali'yi çağırdılar. Beraber mescidden çıktılar. Eshâb-ı kiram (aleyhimürrıdvan) nereye niçin gittiklerini anlıyamadılar. Tekrar dönerler diye oturdular, ikisi Hazreti Fâtıma'nın evine gittiler. Peygamberimiz Hazreti Ali'ye kapıda durup, kimseyi içeri sokmamasını emretmişlerdi. Hazreti Hüseyin doğmuş, melekler tebrik etmek için gelmişlerdi. Hazreti Ebû Bekir duramayıp, Hazreti Ali'nin evine gitti. Sonra Ömer (radıyallahü anh) sonra Osman (radıyallahü anh) ve bütün Eshâb-ı kiram, Hazreti Ali'nin evine gittiler. Ebû Bekir (radıyallahü anh), Hazreti Ali'den Resûlullahın (aleyhisselâm) nerede olduğunu sordu. Hazreti Ali "İçerde" dedi. "İzin verirsen ben de göreyim" dedi. Hazreti Ali, "Allah'ın Resûlü meşgûldür" dedi. Benim içeri girmememi sana emir etti mi? deyince "Hayır, yalnız dörtyüzyirmidörtbin melek geldi" dedi. Ebû Bekir (radıyallahü anh) sözünden taaccüb (hayret) edip durdu. Ali (radıyallahü anh), Hazreti Ömer, Hazreti Osman ve bütün Eshâb-ı kirama aynı şeyleri söyledi. Bir ara Resûlullah (aleyhisselâm) dışarı çıkıp, herkesin içeri girmesini emr ettiler. Önce Ebû Bekir (radıyallahü anh) sonra bütün Eshâb-ı kiram içeri girdiler. Resûlullah'a (aleyhisselâm) selâm verdiler. Hazreti Ali'nin meleklerin sayısındaki sözü söylendi. Resûlullah (aleyhisselâm) Hazreti Ali'ye meleklerin sayısını nasıl bildin? diye sordular. Hazreti Ali. "Melekler grup grup geliyorlardı. Her biri bir dil ile konuşurlardı ve sayılarını bildirirlerdi" dedi. Bunun üzerine Resûlullah (aleyhisselâm):"Allah aklını ziyade etsin yâ Ali" buyurdular.

Resûlullah efendimiz (aleyhisselâm), Hüseyin doğduğu zaman, kulağına: "O Cennet çocuklarının efendisi (seyyidi)'dir." diye seslenmişti. Üsâme bin Zeyd, bir gece Peygamber aleyhisselâmı gördüğünü ve onun: "Bunlar benim oğullarımdır, kızımın oğullarıdır; Allahım, ben onları seviyorum, sen de onları sev ve onları sevenleri de sev" dediğini rivâyet etmektedir. Bir defasında da "Hüseyin benden, ben Hüseyindenim. Allahü teâlâ Hüseyin'i seveni sever" buyurmuştu. Hazreti Hüseyin, daha bir çok hadîs-i şeriflerle medh edildi.

Allahü teâlâ Kur'ân-ı kerîm'de, Ehl-i beyte, buyuruyor ki: "Allahü teâlâ, sizlerden ricsi, ya'nî her kusur ve kirleri gidermek istiyor ve sizi tam bir taharet ile temizlemek irâde ediyor." Eshâb-ı kiram sordular. Yâ Resûlallah! Ehl-i beyt kimlerdir? O esnada, İmâm-ı Ail geldi. Mübârek hırkasının altına aldılar, Fâtıma-tüz-Zehrâ da geldi. Onu da yanına aldılar. İmâm-ı Hasan geldi. Onu da bir yanına, İmâm-ı Hüseyin geldi. Onu da öbür tarafına alarak, "İşte bunlar, benim Ehl-i beytim" buyurdular. Bu âyet-i kerîme ve ilgili hadîs-i şerîfler, Resûlullahın iki mübârek torununu sevmenin şart olduğunu belirtmektedir.

Hazreti Hüseyin buyurdu ki: Birgün yüksek dedemin huzûruna varmıştım. Ubeyy bin Kâ'b da huzûrunda idi. Bana: "Merhaba, ey Ebû Abdullah, ey göklerin ve yerin süsü!"diye hitâb etti. Ubeyy bin Kâ'b hazretleri, yâ Resûlallah! Göklere ve yere senden başka süs var mıdır? dedi; Resûlullah: "Beni insanlara Peygamber olarak gönderen Allahü teâlânın hakkı için Hüseyin bin Ali, yeryüzünün merkezinin süsüdür. Ondan ziyâde süs, göklerin tabakalarıdır" buyurdu.

Birgün Hazreti Hüseyin, Resûlullah efendimizin yanında idi. Annesine gitmek istiyordu. Hava yağmurlu idi. Resûlullah duâ buyurdu. Hüseyin (radıyallahü anh) eve gidinceye kadar, yağmur ara verdi. Birgün Resûlullah efendimiz, Hazreti Hüseyin'i sağ dizine, oğlu İbrâhîm'i sol dizine aldı. Cebrâil aleyhisselâm gelip, Hakteâlâ, bu ikisinden birini alacaktır. Sen birini seç dedi. Eğer Hüseyin vefât ederse, benim canım yandığı gibi, Ali'nin ve Fâtıma'nın da canları yanar. Eğer İbrâhîm giderse, en çok ben üzülürüm. Benim üzüntümü, onların üzüntüsüne tercih ediyorum buyurdular. Üç gün sonra oğulları İbrâhîm vefât etti.

Hüseyin (radıyallahü anh), Resûlullahın yanına her gelişinde onu öper ve "Selâmet ve se'âdet o kimseye ki, oğlum İbrâhîm'i ona feda ettim" buyururdu. Hazreti Hüseyin'in ilk çocukluğu Resûlullah efendimizin derin sevgi ve şefkati içinde geçti. Ancak bu hâl, çok sürmedi. Hüseyin (radıyallahü anh), bundan sonra ilmini ve edebini babasının yanında tamamladı. Beş çocuğu oldu. Sırası ile, Ali Ekber, Ali Asgar, Ca'fer, Fâtıma ve Sekîne.

İmâm-ı Hasan ve Hüseyin ile Abdullah bin Ca'fer (r.anhüm) Medine-i Münevvere'ye giderlerken yiyecekleri kalmadı. Sahrada olduklarından yiyecek bir şey alınacak yerde olmayıp açlık ve susuzluktan iyice bunaldılar. Sonra "Allaha, tevekkül ettik" diyerek yoldan saptılar. Biraz ilerlemişlerdi ki, ovanın ortasında bir karartı gördüler. Ona doğru gittiler. Siyah bir çadır, içinde ise, bir kadın vardı. Kadına selâm verdiler. Kadın selâmlarını aldı. İyi karşıladı. Bu üç zatın dünyâya rağbetleri olmadığını anladı. Kadına: "hiç yiyeceğin var mı? diye sordular. Bir keçim var. Kendiniz sağın için" dedi. Birisi sağdı. Her biri birer çanak içtiler. Sonra kadına: "Başka yiyeceğin var mı? diye sordular. Kadın: "Keçiyi kesin yiyin" dedi. Abdullah

bin Ca’fer (radıyallahü anh) kesti pişirdi. Üçü beraber yediler. Allahü teâlâya hamd ettiler. Atlarına bindiler. Kadına “Medine-i Münevvereye geldiğinde muhakkak bize uğra. Biz seyyidlerdeniz. Hâşimîlerdeniz” diyerek yola koyuldular. Bir zaman sonra kadının kocası geldi. Keçiyi göremeyince ne oldu diye sordu. Kadın olup biteni anlattı. Kocası üzüldü. “Biliyorsun o keçiden başka bir şeyimiz yok. Şimdi ne yapacağız?” diyerek kadını azarladı. Kadın: “Allahü teâlâ rahîmdir, kullarını aç bırakmaz. Böyle güzel yiğitler gelip te, onları misâfir etmeden göndermek insafa sığmaz” dedi, Daha sonra kadın, kocası ile Medine-i Münevvereye birşeyler alıp satmak için gittiler. Hikmet-i ilâhi Hazreti Hasan’a, Bâb-ı selâm önünden geçerken rastladılar. Hasan (radıyallahü anh) kadını ve kocasını huzûruna çağırttı. Kadına: “Beni tanıdın mı?” dedi. Kadın: “Hayır” dedi. “Bir zamanlar senin evine üç kişi gelmiştik. Bize süt ikram etmiştin. Bir de keçini kesmiştik. Onlardan biri benim” dedi. Bunlara çok ikram da bulundu: Yanında fazla bir şeyi olmadığından, Beyt-ül-mâl emînine adam gönderip, bin dirhem gümüş ve yüz koyun borç istedi. Getirdiler. Bunların hepsini kadına bağışladı. “Bizi mazur görün” buyurdu. Bu karı-kocanın yanlarına adam vererek, Hüseyin’e (radıyallahü anh) gönderdi. Hazreti Hüseyin de bunları iyi karşılayıp, yanında bulunduğu kadar ikram etti. Fazla olmadığından Beyt-ül-mal emîninden bin dirhem gümüş ve ikiyüz koyun borç istedi. Hepsini kadına verip özür diledi. Yanlarına adam verip, Abdullah bin Cafer’e (radıyallahü anh) gönderdi. Abdullah (radıyallahü anh): “İki İmâm’a uğradınız mı?” buyurdu. “Evet” dediler. “Keşke daha önce bana uğrasaydınız. Onların yanında dünyâ malı bulunmaz, belki sıkıntı çekmişlerdir” dedi. Bunlar imamların yaptıkları ikramları söylediler. Abdullah (radıyallahü anh) da ikibin dirhem gümüş ve dörtyüz koyun verdi. Mezkûr karı-koca yediyüz koyun ve dörtbin dirhemi alıp sevinerek evlerine döndüler.

Eshâb-ı kiramdan Dıhye (radıyallahü anh) devamlı ticâret için sefere gider gelirdi. Çok güzel yüzlü idi. Cebrâil (aleyhisselâm) çok defa Resûlullahın (aleyhisselâm) huzûruna Dıhye (radıyallahü anh) şeklinde gelirdi. Bir gün Cebrâil (aleyhisselâm) Fahri âlem (aleyhisselâm) hazretlerinin huzûrunda bulunuyordu. O zaman henüz küçük olan Hasan ve Hüseyin (radıyallahü anh)’dan biri Cebrâil aleyhisselâmı gördü. Hemen kardeşinin yanına koşarak: “Dıhye (radıyallahü anh) dedemizin yanında oturuyor, haydi gidelim” dedi. Koşup mescide girdiler. Cebrâil aleyhisselâmın dizlerine oturdular. Ellerini Cebrâil aleyhisselâmın koynuna soktular. Resûlullah (aleyhisselâm) torunlarının bu hareketini görünce hicâb edip, mani olmak istedi. Cebrâil (aleyhisselâm), Resûlullahın mahcûb olduğunu görünce dedi ki: “Ya Resûlallah! Niçin sıkılıyorsunuz? Fâtıma (radıyallahü anha) teheccüd namazını kılarken Hak teâlâ beni gönderir, bunların beşiklerini sallardım. Fâtıma (radıyallahü anha) rahatça namazını kılardı. Çocukların bu hareketini bana karşı edebsizlik saymayın. Bazan da bunların anneleri namazdan sonra uyurken, bunlar ağlardı. Hak teâlâ yine beni gönderir, anneleri uyanmasın diye beşiklerini sallardım, ağlamazlardı. Bunların yanıma gelip, ellerini koynuma sokmalarında bir mahzur yoktur.” dedi.

Resûlullah (aleyhisselâm) “Ey kardeşim Cebrâil! Şimdi bir şey yapmadılar. Daha ileri giderler endişesiyle mâni oldum. Çünkü, Eshâbımdan Dıhye (radıyallahü anh) isminde birisi vardır. Çok kerre sefere çıkar. Her dönüşünde bunlara hediyye getirir. Sizi Dıhye (radıyallahü anh) zannedip, ellerini koynunuza soktular” buyurdu. Cebrâil aleyhisselâm:

“Yâ Rabbi! Beni Habîbinin (aleyhisselâm) yanında utandırma” diye duâ etti. “Oturduğun yerde gözlerini kapa, elini Cennete sok, eline ne gelirse al.” diye hitap geldi. Cebrâil (aleyhisselâm) ellerini Cennete saldı. Bir yeşil salkım üzüm, bir kırmızı nar eline geldi. Hazreti Hasan üzümü, Hazreti Hüseyin de narı aldı. Bunları yerlerken bir dilenci geldi. “Ey Ehl-i beyt! O üzüm ve nardan bana da verir misiniz?” dedi. Resûlullah’ın (aleyhisselâm) yüksek yaratılışlı torunları vermek istediğinde Cebrâil (aleyhisselâm) mâni oldu. “Yâ Resûlallah! O dilenci şeytandır. Cennet meyvaları ona haram iken hile ile yemek istedi.”

Hazreti Hüseyin’in yüzü, karanlık gecede etrâfını aydınlatırdı. Yaya olarak yirmibeş defa hacca gitti. Beraberindekiler bineklere binse de, kendisi binmezdi.

Buyurdular ki: “Cömerd efendi olur, cimri hor olur. Bu âlemde bir mü’min kardeşinin iyiliğini, kendinden önce düşünen, öbür âlemde daha iyisini bulur.”

Hüseyin (radıyallahü anh), hep babasının yanında idi. Babası şehîd olunca, Medine’ye geldi. Hazreti Muâviye’nin vefâtında Yezîd’e bi’at etmedi. Kûfeliler kendisini çağırıp halife yapmak istedi. Kardeşi Muhammed bin Hânefiyye, İbni Ömer, İbni Abbâs ve daha nice Eshâb-ı kiram (radıyallahü anh) mâni oldular ise de, nasihatlerini dinlemeyip, yetmişiki kişi ile Mekke’den Irak’a yola çıktı. Yezîd, Şam’dan bunu haber alınca, Irak vâlisi Ubeydullah bin Ziyâd’a emir gönderip, Kûfe’ye sokma dedi. Bu da, Sa’d İbni Ebî Vakkâs’ın oğlu Ömer’in kumandasında bir ordu gönderdi. İbni Ömer, geri

dönmesini bildirdi ise de, imâm kabûl etmeyip harp etti. Yanında bulunanlara da tekrar tekrar teslim olun denildi ise de, 72'si de şehîd oluncaya kadar savaşa devam etti.

Sinân bin Enes Nehaî, Hazreti Hüseyin'i, Hicret'in 61 (m. 681) yılında Muharremin onuncu günü Kerbelâ'da şehîd etti. Mübârek oğlu Zeynel'âbidin küçük olduğu için öldürülmedi. Kadınlar ve imâmın mübârek başı ile Şam'a gönderildi. Mübârek başı, Mısır'da Karâfe kabristanında medfûndur. Peygamberimizden bizzat işiterek rivâyet ettiği hadîs-i şeriflerden bazıları:

"Kişinin İslâmının güzelliği mâlâyaniyi terk etmesidir."

"Resûlullah (aleyhisselâm) yoldan geçen bir yahudinin cenâzesi için ayağa kalktı ve buyurdu ki: "Kokusu beni rahatsız etti."

"Bahil (cimri) o kimsedir ki yanında ismim anıldığında bana salat ve selâm getirmez."

Yine İbnî Abbâs (radıyallahü anh) anlatmıştır. Bir gün Hazreti Hasan ile Hazreti Hüseyin'i güreştirdiler. Güreşmeye başlayınca, Resûlullah (aleyhisselâm) tut yâ Hasan (radıyallahü anh) derdi. Hazret-i Fâtıma yâ Resûlallah! Yalnız Hasan'a mı diyorsun? Resûlullah (aleyhisselâm) "İşte Cebrâil (aleyhisselâm) tut yâ Hüseyin! diyor", buyurdular.

Hazret-i Hüseyin ile ilgili olarak Peygamberimiz (aleyhisselâm) buyurdular ki:

"Ben bir ağaca benzerim. Fâtıma, bunun kökü, Ali gövdesi, Hasan ve Hüseyin meyvesidir."

"Genç olarak Cennete girenlerin seyyidi Hasan ve Hüseyin'dir."

"Hüseyin benden, ben de Hüseyin'denim. Hüseyin'i seveni Allahü teâlâ sever. Hüseyin torunlardan bir torundur."

"Hüseyin'i seveni Allahü teâlâ sever."

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

1) El-İstiâb cild-1, sh. 378

2) Üsûd-ül-gâbe cild-2, sh. 18

3) Taberî, Târîh cild-2, sh. 272

4) Tam İlmihâl Se'âdet-i Ebediyye sh. 1015

5) Eshâb-ı Kirâm, sh. 348

6) Kısâs-ı Enbiya cüz-7, sh. 192

7) Refakat-ı Hüseyn sh. 3

8) İkd-ül-ferîd cild-2, sh. 219

9) Ensâb-ül-eşrâf cild-4, sh. 82

10) El-Kâmil fi't-Târîh cild-4, sh. 48

11) Müsned-i Ahmed bin Hanbel cild-4, sh. 242

12) Sahîh-i Müslim cild-7, sh. 130